

žalobce v první stolici ani netvrdil, že v souzené věci jde o tento případ, a ježto jednak jest rozhodná doba, kdy se věci žalobcovy ztratily, a tu žalobce, jak sám připouští, bydlel v pensionu žalované již 8 roků, a měl místnosti, z nichž se věci ztratily, najaty za měsíční nájemné.

Čís. 15246.

Veřejný společník veřejné obchodní společnosti nemůže žalovati podle § 37 ex. ř. na nepřípustnost exekuce proti téže veřejné obchodní společnosti, i když tvrdí, že zabavená věc (pohledávka) jest jeho vlastnictvím.

(Rozh. ze dne 30. května 1936, Rv II 369/36.)

Žalovaná vedla na základě exekučního titulu znějícího na veřejnou obchodní společnost proti této společnosti exekuci, při níž zabavila pohledávku patřící podle tvrzení žalobci, jenž se domáhá proto z důvodu vlastnického práva jejího vyloučení z exekuce. Nižší soudy žalobě vyhověly.

Nevyšší soud žalobu zamítl.

Důvody:

Žaloba o nepřípustnost exekuce je založena jen na tvrzení, že žalobce jest vlastníkem částky uložené na kontě poštovní spořitelny ve prospěch jeho pod firemním jménem kupce jednotlivce a že žalovaná vede neprávem na základě exekučního titulu znějícího proti veřejné obchodní společnosti exekuci na uvedený vklad, který nenáleží této společnosti. Leč žalobcovo vlastnictví k onomu kontu není v souzeném případě důvodem pro to, aby exekuce byla prohlášena za nepřípustnou. Z listin ve sporu předložených totiž vychází, že žalobce byl zapsaným společníkem veřejné obchodní společnosti výše uvedené, která byla teprve dne 16. září 1934 z rejstříku obchodního vymazána. Exekuce, o níž ve sporu jde, byla povolena usnesením ze dne 8. června 1934, tedy vedena ještě v době před výmazem společnosti. Podle čl. 112 obch. zák. ručil tedy v této době žalobce nepochybně za splnění závazku společnosti spornou exekucí vymáhaného solidárně celým svým jménem. Byla také žalovaná oprávněna vésti beze všeho exekuci i přímo proti žalobci na ono konto, což ovšem neučinila, takže tu nejde o případ § 11 ex. ř. To však na věci nic nemění. Veřejná obchodní společnost i při znění čl. 111 obch. zák. není právnickou osobou, nýbrž jde jen o sdružení jednotlivých určitých osob ku společnému provozování obchodů pod společným jménem (firmou, čl. 85 obch. zák.), takže v podstatě místo ní jsou stranou ve sporu ony osoby. Totéž platí o řízení exekucním. Ježto podle skutkového zjištění byl žalobce v době rozhodné, t. j. v době vedení exekuce, společníkem jmenované společnosti, není důvodu, proč by ona exekuce měla být prohlášena za nepřípustnou jen proto, že je žalobce vlastníkem onoho vkladu u poštovní spořitelny

a že nebola přímo vedena proti němu, ačkoliv pro to byly zákonné předpoklady podle § 11 ex. ř. Užívá-li žalobce toho neb onoho firemního jména jako kupec jednotlivce, jest pro spor nerozhodné, ježto právě jde jen o jméno a rozhoduje osobnost majitele tohoto jména obchodního. Nelze také míti za to, že postupem žalované byla porušena procesní práva žalobcova na újmu jeho hmotného práva.

Čís. 15247.

Poistná smluva uzavrená medzi tuzemcom a cudzozemskou poisťovňou v cudzozemsku, hoci prostredníctvom tuzemského agenta, nie je neplatná z toho dôvodu, že cudzozemská poisťovňa nebola v čase uzavrenia poistnej smluvy oprávnená prevodzovať na území Československej republiky svoj obchod.

(Rozh. z 2. júna 1936, Rv III 693/35.)

Žalobník, tuzemec, uzavrel v Budapešti 17. decembra 1920 poistnú smluvu na život na 100.000 maďarských korún s budapešťianskou filiálkou cudzozemskej poisťovne prostredníctvom jej tuzemského jednatelia. Poistná doba mala byť 20 rokov, začiatok jej bol ale položený o 10 rokov nazad, tak že poistná doba mala sa skončiť v roku 1930. Žalobník zaplatil žalovanej poisťovni 20. decembra 1920 poistné za túto 10 r. dobu v sume 58.628·90 maďarských korún (v skutočnosti zaplatil 19.000 Kč, ktoré sa rovnaly uvedenej sume maďarských korún). Ďalšie prémie na dobu 10 rokov činily 5.465·10 maďarských korún ročne, ale žalobník zaplatil ich 20. decembra 1920 v paušálnej sume 46.695 maďarských korún (v skutočnosti zaplatil 3.000 Kč, ktoré sa rovnaly uvedenej sume maďarských korún). Pri sročnosti poistky žalovaná poisťovňa ponúkla vyplatiť poistné v sume 100.000 maďarských devalvovaných korún, ktoré mali hodnotu nie celých 50 Kč. — Žalobník domáhal sa žalobou na žalovanej poisťovni zaplataenia pôvodne 19.000 Kč a 3.000 Kč, neskôr zvýšil žalobný nárok na 47.878 Kč 50 h. Všetky tri sudy žalobu zamietly. Najvyšší súd z týchto

dôvodov:

Žalobník opiera svoj žalobný nárok o tri právne dôvody: 1. o neplatnosť poistnej smluvy, ktorá je daná preto, že žalovaná strana v onej dobe nebola oprávnená na území Československej republiky uzavierať poistné smluvy a táto neplatnosť má za právny následok, že žalobník môže späť požadovať všetko to, čo na základe neplatnej poistnej smluvy žalovanej strane zaplatil, a to v československých korunách; 2. o bezprávne obohatenie žalovanej strany, ktoré je dané tým, že žalobník platil v československých korunách, prémieová rezerva nebola uložená v maďarských korunách a preto znehodnotením maďarskej koruny žalovaná strana sa bezprávne obohatila na úkor žalobníka; 3. in eventum uplat-